

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph. D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **R. L.**, bytem x, proti žalovanému **Městskému úřadu Úvaly**, se sídlem Pražská 276, 250 82 Úvaly, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem – územním souhlasem žalovaného ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. K/3641/2014/SU/Ma, č. j. MEUV 3918/2014 STU,

t a k t o :

- I. Územní souhlas žalovaného ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. K/3641/2014/SU/Ma, č. j. MEUV 3918/2014 STU, **je nezákonný.**
- II. Ve zbylém rozsahu **s e žaloba z a m í t á .**
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 2000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tvrdil nezákonnost územního souhlasu Městského úřadu Úvaly, stavebního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. K/3641/2014/SU/Ma, č. j. MEUV 3918/2014 STU, (dále jen „územní souhlas“) s umístěním stavby „přístavba zemědělského skladu“ na pozemku parc. č. x a parc. č. x v k. ú. Š. u Prahy (dále jen „stavba“), a domáhal se toho, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v nezákonném zásahu a nařídil obnovu stavu před tímto zásahem, tj. aby žalovanému přikázal vydaný územní souhlas zrušit a znovu posoudit podmínky jeho vydání a případně provést řádné územní řízení, či aby soud v případě, že nebudou trvat důsledky zásahu, určil, že zásah provedený žalovaným byl nezákonný. O vydání územního souhlasu se

žalobce dle svého tvrzení dozvěděl teprve 2. 7. 2014, a to na základě dotazu jeho manželky na Obecním úřadu Š.

Žalobce uvádí, že o umístění stavby bylo rozhodnuto územním souhlasem, ačkoliv v souladu s § 96 odst. 5 zákona č. 183/2006, stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) mělo být o věci zahájeno územní řízení. Žalobce sice není mezujícím sousedem, avšak od stavby jej dělí pouze úzká komunikace a jeho práva jsou umístěnou stavbou přímo dotčena, proto by v případě územního řízení byl účastníkem. Žalobce zdůrazňuje, že stavební úřad je povinen zkoumat, zda jsou naplněny předpoklady pro vydání územního souhlasu. K tomu, aby bylo nutné na místo územního souhlasu vydat územní rozhodnutí, stačí jen potenciální hrozba dotčení práv jiných osob. V případě žalobce jde nicméně o dotčení přímé, protože okna stavby jsou tak vysoko, že z nich je vidět na žalobcův pozemek. Tuto skutečnost žalobce dokládá k žalobě připojenými fotografiemi. Stavba proto představuje zásadní zásah do soukromí žalobce a do jeho práva na pokojné užívání majetku. Žalobce se též obává, že vzhledem k blízkosti komerčního objektu dojde ke zvýšení imisí na jeho pozemku, a tím i ke snížení tržní hodnoty jeho nemovitosti. Už jen prováděním stavby došlo k hrubému zásahu do pohody bydlení žalobce. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012 - 113, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99. Samotný územní souhlas je dle žalobce rovněž zatížen vadami. Chybí v něm jakékoliv odůvodnění, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vydání územního souhlasu. Žalovaný před vydáním územního souhlasu neprovedl místní šetření a k územnímu souhlasu nebyla připojena grafická příloha, jež by obsahovala celkovou situaci v měřítku. Dle názoru žalobce navíc územní souhlas není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, a to zejména s charakterem území. Jde totiž o komerční objekt v zástavbě jinak prakticky výlučně tvořené rodinnými domy.

Žalovaný ve svém vyjádření namítá opožděnost žaloby. Žadatel totiž započal se stavbou ihned po vydání žalobou napadeného souhlasu, a proto žalobce musel už minimálně v polovině dubna 2014 o stavební činnosti vědět. Žalovaný ale především trvá na správném posouzení žádosti a podmínek pro udělení územního souhlasu. Pozemek, na kterém se nachází stavba a pozemek žalobců spolu přímo nesousedí, a proto žalovaný neshledal možnost přímého dotčení žalobce. V daném případě navíc jde o přístavbu již existujícího skladu. Stavební úřad je povinen postupovat v souladu se základními zásadami správního řízení a používat zjednodušující postupy.

Žalovaný dále uvádí, že obec Š. nemá v současné době územní plán, ale v případě realizace stavby, tj. přístavby již existujícího skladu, nedojde k narušení urbanistického vzhledu již stávající zástavby, protože v přímém okolí stavby se nachází i další stavby, jež nejsou rodinnými domy. Záměr žadatele je tudíž v souladu s charakterem území. Okna, proti kterým žalobce brojí, mají pouze osvětlovací a větrací charakter. Podle názoru žalovaného nedojde k významnému narušení pohody bydlení žalobce. K tomu žalovaný upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, podle kterého není možné pohodu bydlení absolutizovat a lze po vlastnících okolních staveb spravedlivě požadovat, aby snášeli zatížení způsobené stavbou, je-li přiměřené poměrům. Rozhodnutí, na která odkazuje žalobce, na danou problematiku naopak nelze užít, neboť se týkají stavebního povolení a nikoliv postupu stavebního úřadu při vydávání územního souhlasu. K žalobcově námitce, že součástí územního souhlasu nebyla grafická příloha, ač to zákon předpokládá, žalovaný uvedl, že z ustanovení § 96 odst. 4 stavebního zákona jasně vyplývá, že územní souhlas se situačním výkresem se doručuje pouze žadateli. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice nesouhlasí s opožděností své žaloby a znovu opakuje žalobní námitky uvedené v žalobě.

V dalším podání, doručeném dne 29. 5. 2015, žalobce informuje soud o tom, že bylo na základě jeho podnětu zahájeno řízení o odstranění stavby a následně řízení o dodatečném povolení stavby umístěné na základě žalobou napadeného územního souhlasu. Žalobce je v tomto řízení účastníkem, protože jej žalovaný shledal přímo dotčenou osobou. Toto své tvrzení žalobce dokládá usnesením žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. MEUV 4846/2015 STU, jímž bylo rozhodnuto, že je účastníkem řízení ve věci odstranění stavby a dodatečného povolení stavby nástavby objektu na pozemku p. č. x (tedy pozemku žadatele). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v předmětné věci je zřejmé, že žalobce může být dotčen ve svých právech.

Žalovaný ve svém vyjádření k replice a doplnění žaloby uvedl, že žalobce je účastníkem řízení o odstranění stavby a navazujícího řízení o dodatečném povolení stavby, protože podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby. Stavební úřad je v takovém případě povinen informovat osobu, jež podnět podala, o jeho vyřízení. Žalobce se následně přihlásil jako účastník řízení z důvodu přímé dotčenosti, na základě čehož byl stavebním úřadem vzat jako účastník řízení o odstranění stavby a v řízení o dodatečném povolení stavby. Z toho podle žalovaného však nelze ve vztahu k zákonnosti územního souhlasu nic dovozovat, protože se jedná o zcela odlišné typy řízení. Řídí se jinými ustanoveními stavebního zákona a např. okruh účastníků je v nich definován odlišně. Ve zbytku žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě.

Ze správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Součástí správního spisu je žádost J. B. (dále jen „stavebník“) o územní souhlas s umístěním stavby. K žádosti je přiložena katastrální mapa s ortofotem a poznámkami a studie stavby, jejíž součástí jsou technické výkresy. Z katastrální mapy vyplývá, že žalobce je vlastníkem pozemků p. č. x a st. x. Územním souhlasem bylo povoleno umístění stavby na pozemcích p. č. x. Mezi pozemky žalobce a žadatele se nachází pozemek p. č. x, na kterém se nachází místní komunikace. Tento pozemek je v části oddělující pozemky žalobce a žadatele široký pouze na šířku místní komunikace.

Z technického výkresu situace v měřítku katastrální mapy vyplývá, že stavba bude umístěna u hranice pozemku žadatele s pozemkem p. č. x. Okna a vstup do budovy jsou orientovány směrem do ulice Ch., tedy směrem k pozemku žalobce. Z technického výkresu příčného řezu stavby vyplývá, že stavba bude dvoupodlažní. Podle kótování je maximální výška budovy 6,579 m. Okna ve druhém nadzemním podlaží jsou umístěna ve výšce 3,63 m. Výška samotného okna je 1,25m. Z technického výkresu půdorysu patra vyplývá, že ve druhém nadzemním podlaží stavby bude umístěno 6 oken, jejichž šíře je dle kótování 1,5 m. Všechna okna budou směřovat do Ch. ulice.

Žalobce podal dne 14. 7. 2014 podnět k zahájení řízení o přezkum územního souhlasu, na který žalovaný reagoval sdělením ze dne 23. 7. 2014, ve kterém konstatoval, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, neboť pozemky žalobce a žadatele spolu přímo nesousedí, a proto nelze uzavřít na možnost přímého dotčení žalobce stavbou.

Krajský soud v Praze ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem soudu vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze se v projednávané věci nejprve zabýval otázkou včasnosti a přípustnosti žaloby. Z ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. plyne, že *„žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu*

podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“ Podle § 84 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty nelze prominout. Pokud jde o včasnost žaloby, nemůže soud souhlasit s argumentací žalovaného, že žalobce musel vzhledem k zahájení stavebních prací o stavbě vědět dříve než tvrdí. Z hlediska včasnosti žaloby není relevantní povědomí o tom, že je prováděna stavba, ale relevanci má jen povědomí o existenci právního titulu k takové činnosti, resp. o jeho obsahu v nezbytné míře. To, že na pozemku souseda probíhá nějaká stavební činnost, nutně neznamená, že jde o činnost takového rozsahu, pro kterou je třeba určitá forma přivolení správního orgánu. Žalobce nemohl předvídat, co bude výsledkem stavebních prací souseda a ani to, zda k tomu má náležitý titul. Sousedé, jejichž práva by byla případnou výstavbou na sousedním pozemku přímo dotčena, mají legitimní očekávání, že budou v případě vydávání územního rozhodnutí či územního souhlasu s takovým postupem stavebního úřadu seznámeni. Žalobcem uváděnou skutečnost, že byl žalobce s existencí samotného územního souhlasu seznámen až dne 2. 7. 2014, žalovaný nijak nerozporuje a soud ji tedy má za nespornou. Lhůta pro podání žaloby tudíž byla zachována.

Podle § 82 s. ř. s. platí, že „Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

Z hlediska soudního přezkumu souhlasů vydávaných podle stavebního zákona mimo správní řízení Krajský soud v Praze vychází ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb., který k dané otázce výslovně uvedl, že *„souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.“* V projednávané věci je napaden územní souhlas vydaný dle § 96 stavebního zákona, což je dle výše citovaného judikátu typicky jeden z aktů, vůči němuž se žalobou proti nezákonnému zásahu bránit lze.

K tomu, aby mohla být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. důvodná, musí být naplněno několik podmínek, které vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65. Tyto podmínky spočívají v tom, že *„žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka).“* Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i jen určení toho, že zásah byl nezákonný. Jak již bylo uvedeno výše, účinky žalobcem napadeného územního souhlasu objektivně stále trvají (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto přistoupil k posouzení, zda tento územní souhlas může přímo nebo ve svých důsledcích představovat nezákonný zásah do práv žalobce.

Územním souhlasem, jenž je předmětem sporu, bylo povoleno umístění stavby na pozemku žadatele. Pozemek žalobce a pozemek žadatele spolu přímo nesousedí, žalobce tedy není mezujícím sousedem. Jak však vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012 – 113, i přes neexistenci společné hranice mohou být práva nemezujícího souseda dotčena. Ačkoliv se v rozsudkem řešeném případě jednalo o stavební

povolení, závěry Nejvyššího správního soudu týkající se možného dotčení práv třetích osob jsou plně použitelné i pro územní řízení a jeho zjednodušené podoby. Jak vyplynulo ze správního spisu, v daném případě byl vydán územní souhlas s umístěním stavby o dvou nadzemních podlažích, jejíž okna jsou orientována na pozemek žalobce. Žalobce sice není mezujícím sousedem, od pozemku žadatele jej však dělí jen úzká komunikace, z oken stavby tedy bude možné pozorovat žalobcův pozemek. Jak vyplývá z projektové dokumentace, nejde o okna zanedbatelného rozměru s úzkým rozhledovým poloměrem, ale o okna poměrně rozměrná (1,25 x 1,5 m). Na základě projektové dokumentace proto má soud za prokázané, že umístěním dané stavby mohou být přímo dotčena žalobcova práva. Tuto stěžejní žalobcovu námitku má tudíž soud za důvodnou. Pro posouzení této otázky přitom soud nepovažoval za nezbytné provádět dokazování fotografiemi, které žalobce předložil jako přílohu žaloby, neboť relevantní skutkové okolnosti, které se staly základem pro úvahu soudu, jsou jednoznačně patrné již z technických výkresů založených ve správním spise.

Soud dodává, že územní souhlas je zjednodušujícím postupem stavebního úřadu, kterým je při splnění podmínek stanovených v § 96 stavebního zákona možno umístit stavbu bez zahájení územního řízení. Je tak docíleno zrychlení postupu správních orgánů, které mohou v nesporných případech rozhodnout bez nutnosti vést správní řízení. Protože není vedeno správní řízení, v rámci kterého mohou dotčení účastníci řízení hájit svá práva, je třeba striktně trvat na řádném posouzení každé žádosti tak, aby do práv třetích osob nebylo zasaženo.

Ochranu práv třetích osob zakotvuje stavební zákon v ustanovení § 96 odst. 5, ve kterém je stanovena povinnost stavebního úřadu namísto vydání územního souhlasu rozhodnout usnesením o provedení územního řízení, dojde-li k závěru, že „*mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas.*“ Osobami uvedenými v ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) jsou přitom osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn. Je tedy zřejmé, že ustanovením § 96 odst. 5 jsou chráněna práva osob, jež nejsou mezujícími sousedy, avšak mohly by být umístěním záměru přímo dotčeny ve svých právech. Možnost tohoto přímého dotčení práv musí zvážit podle okolností a charakteru záměru stavební úřad. Žalovaný jak ve sdělení ze dne 23. 7. 2014, tak ve svém vyjádření k žalobě vyvodil neexistenci přímého dotčení žalobce pouze na základě toho, že žalobce není mezujícím sousedem žadatele a dále se touto otázkou nezabýval. Na námitku žalobce, že z oken stavby je vidět přímo na jeho pozemek a do obytných prostor jeho domu, žalovaný odpověděl pouze konstatováním, že jde o okna, jež mají pouze větrací a osvětlovací charakter. K tomu soud uvádí, že tato funkce oken nevylučuje možnost přímého dotčení práv žalobce. Nadto z projektové dokumentace (konkrétně z výkresu „*Řez příčný*“) plyne, že s ohledem na umístění oken (ve výšce 830 mm nad úrovní podlahy patra) není tvrzení žalobce o možnosti nahlížení na jeho pozemek a do jeho nemovitosti nijak vyloučeno. Soud tudíž uzavírá, že okna bezprostředně namířená přímo na majetek třetí osoby (žalobce) jsou bezpochyby způsobilá zasáhnout do práv této osoby ve smyslu ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona, a tudíž územní souhlas je nezákonný, neboť souhlas žalobce s takovým zásahem vysloven nebyl (§ 95 odst. 5 stavebního zákona).

Sám žalovaný evidentně nemá v otázce možného přímého dotčení práv žalobce jasno, neboť ve vztahu k nepovolené přístavbě soudem řešené stavby shledal přímé dotčení žalobcových práv. V usnesení, jímž byl žalobce přivzat jako účastník řízení, doslova uvedl: „*V předmětné věci je zřejmé, že R. L. a M. L., jako vlastníci poz.st. p.x v k. ú. Š. u Prahy, mohou být dotčeni ve svých právech nebo povinnostech.*“ Argumentace rozdílným určením

účastníků řízení v územním a stavebním řízení je chybná, neboť spornou otázkou v daném případě není účastenství žalobce jako takové, ale možnost přímého dotčení práv žalobce.

Soud dále pokládá za vhodné se rovněž pro úplnost krátce zabývat i dalšími námitkami žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o přístavbu již existujícího zemědělského skladu, soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že stavba není v souladu s charakterem území. Další námitkou žalobce bylo neprovedení místního šetření, takový postup však zákon v případě vydávání územního souhlasu nepředepisuje. Povinnost provést ohledání na místě není stanovena ani v případě územního řízení, neboť v tomto řízení se v souladu s § 87 stavebního řízení provádí ohledání na místě jen „je-li to účelné“. Co se týče grafické přílohy k územnímu souhlasu, z díkce § 96 odst. 4 vyplývá, že ověřený situační výkres se jako příloha doručuje pouze žadateli. Žalobce disponuje územním souhlasem doručeným účastníku řízení, jež je mezujícím sousedem (obec), ke kterému není nutné tuto grafickou přílohu přikládat.

Soud však i přes shora uvedené nemohl žalobě jako celku vyhovět, neboť nemohl žalovanému uložit, aby územní souhlas zrušil. Žalovaný totiž takovou pravomocí nedisponuje. Podle § 122 odst. 3 věty třetí a čtvrté stavebního zákona po novele tohoto ustanovení účinné od 1. 1. 2013 přezkum souhlasů, byť samy nemají povahu rozhodnutí, má probíhat na bázi přímé aplikace úpravy obsažené v hlavě IX části druhé správního řádu, tj. v klasickém přezkumném řízení, kde pravomoc zrušit či změnit souhlas náleží podle § 95 odst. 1 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu žalovaného. Pro výjimečný postup podle § 95 odst. 2 správního řádu (provedení přezkumného řízení přímo žalovaným) v tomto případě evidentně nejsou naplněny podmínky, neboť stavebník se zrušením územního souhlasu souhlas nevyslovil.

Soud tudíž za této situace v souladu se závěrem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb., v odst. 45, podle něhož „[p]okud nebude zrušení souhlasu a obnovení stavu před zásahem z výše uvedených důvodů možné, je i v tomto případě podstatné vydat deklaratorní rozhodnutí o existenci nezákonného zásahu, neboť toto rozhodnutí může žalobci ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, napomoci při uplatňování náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“, vyslovil, že územní souhlas ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. K/3641/2014/SU/Ma, č. j. MEUV 3918/2014 STU, s umístěním stavby „přístavba zemědělského skladu“ na pozemku parc. č. x v k. ú. Š. u Prahy je nezákonný. Ve zbytku, tj. pokud šlo o požadavek žalobce na to, aby uložil žalovanému kolaudační souhlas zrušit, pak žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce jako úspěšný účastník řízení, pokud jde o podstatu sporu (otázku nezákonnosti zásahu), má právo na náhradu nákladu řízení v částce 2000,- Kč, která spočívá v zaplaceném soudním poplatku. Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 31. 3. 2016 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].